

Tribut

Un relat de: [Tristram](#)

Avançava pel vagó amb la mà dreta estesa i un grapat de monedes que feia dringar mentre deia gràcies senyor, molt amable senyora, que Déu li pagui. Les mirades dels passatgers el defugien —aquella incomoditat que sempre provoquen els mendicants— i només jo vaig adonar-me de la patètica estratègia: l'home volia fer creure que recollia almoines amb el dring metàl·lic i les expressions de gratitud. Però, en realitat, ningú no li donava res.

Quan va palplantar-se'm al davant, vaig ensumar l'olor rànica que jo coneixia tan bé, el tuf de la suor dels dies, de les llargues nits a la intempèrie, de la roba enganxada al cos, de les capes de ronya seca, de merda; aquella agror que impregna la pell després d'explorar els contenidors, però també l'alè carregat de l'alcohol que escalfa l'estómac i anima l'esperit. L'home, maquinalment, va sacsejar les monedes i va dir-me el preceptiu molt agraït, senyor. Però de seguida va accelerar el pas: potser m'havia reconegut.

Li vaig fer la traveta, va perdre l'equilibri i un sotrac oportú del tren va ajudar a fer-lo caure. Abans de picar a terra, la mà va obrir-se per aturar la patacada i va alliberar el botí. M'hi vaig abraonar. «Considerem-ho un tribut per invasió de territori», vaig dir-li mentre llençava les monedes dins la meva bossa. Ell es va incorporar, renegant i espolsant-se la roba esparracada amb una dignitat ridícula. Jo vaig reprendre la meva ronda i la meva cantarella planyívola.